

QUADRE B**PATRONS DE CABOTATGE QUE TRANSPORTAVEN SAL DE LES SALINES DELS ALFACS (DELTA DE L'EBRE) A L'ALFOLÍ DE L'ESCALA EL 1801¹⁴**

MES	NOM DEL PATRÓ	PROCEDÈNCIA	TIPUS DE VAIXELL	NOM DEL VAIXELL	FANEQUES DE SAL
Gener	Jaume López	Palamós	Llagut	Virgen de la Merced	406
Maig	Josep Ferrer	Nàpols	Llagut	San Antonio de Padua	365
	Miquel Mont	Palamós	Canari	San Antonio	334,50
	Pasqual Abel	Vinaròs	Vaixell	San Pasqual	378
	Sebastià Torró	Malgrat	Canari	San Antonio	460
	Francesc Sajol	Malgrat	Vaixell	San Antonio	808
	Sebastià Benarco	Vinaròs	Vaixell	Jesús Nazareno	1.039
	Miquel Mont	Palerm	Vaixell	(no consta)	49
Juny	Gaietà Puig	Mataró	Vaixell	San Jaime	332
	Miquel Soteras	Mataró	Vaixell	San Miquel	320
	Patrici Garcia	Vinaròs	Vaixell	Virgen de la Misericordia	768
Juliol	Pau Pujades	Mataró	Vaixell	San Pablo	275
	Josep Ferrer	Nàpols	Vaixell	San Antonio	382
	Pere Ruix	Vinaròs	Vaixell	Santa Barbara	837
	Francesc Font	Mataró	Vaixell	Las Almas	317
	Salvador Blanc	Mataró	Vaixell	San Antonio	315
	Josep Ferrer	Nàpols	Vaixell	San Antonio	365
Agost	Agustí Ribera	Vinaròs	Vaixell	Virgen del Rosario	1.290
	Josep Agustí Ros	Vinaròs	Vaixell	San Francesc de Paula	1.575
	Rosalio Mas	Nàpols	Vaixell	San Antonio	445
Octubre	Josep Pous	S. Feliu Guíxols	Vaixell	Nuestro Santo Cristo	383
				TOTAL	11.443,50

14. Arxiu de la Corona d'Aragó, "Libro Borrador del Fiel Interventor", 1801.

També anota les despeses ordinàries com el sou dels càrrecs oficials: l'administrador jubilat, Don Antonio de Lallera, 3.346 reals de velló, l'administrador, Casimiro Arnaiz, 327, el Fidel interventor, 3.312, l'interventor, 875 i el mesurador de la sal, 1.460. El lloguer dels magatzems de la sal es pagà a: Francesc de Romà amb 2.384 reals de velló, Miquel Mas, 430 i Rafel Ros i Maranges 645. A Joan Ballesta i socis "por el acarreo, medición y amontono de la sal en que se ocuparon nueve operarios a rason de 32 dineros de arditas por cada cien fanegas de sal, 3.496 reales de vellón". A Antoni Lloberas, assentista, "por el acarreo desde la orilla del mar hasta estos almassenes de las 11.301 fanegas de sal, 2.530 reales de vellón". També es pagava sal "para la manutención de las salinas del Reyno.

Quant a les despeses extraordinàries, el mateix any, es pagà a Jacint Domenech, fabricant de Banyoles, "44,12 reales de vellón por una resma de papel blanco y otra de estrassa para el consumo", a Joan Altarachs, fuster de l'Escala, "46,4 reales de vellón por un caxon que ha servido para custodiar los libros, cuentas y demas documentos del año anterior", a Margarita Bordas, vídua de Figueres, "16,4 reales de vellón por la conducción del citado caxon y libros de esta a la capital", a Juan Caball y Pedro Solés, paletes de l'Escala, "25,22 reales de vellón por dos reconocimientos de los almassenes". També s'anota el pagament de 402,214 reals de velló per cartes de pagament. El 1806 apareix també un pagament de 193 reals de velló a Pere Comalat "cerrajero de Torroella de Montgrí por el coste de ocho candados de nuevos que son precisos para la seguridad de los Almacenes de Sal de esta Administracion General de Rentas Unidas". Tot

seguit s'anoten els pagaments fets "por la composición de los picos que sirven para deshacer la sal, 11 reales de vellón, por escobas en rama para barrer los Almacenes, 5 reales de vellón y por quatro quintales de carbon para el brasero, 68 reales de vellón". I el 1807, a Cipriano Novell de Figueres, "doce palas de madera, 48 reales de vellón" i a Josep Pastell, esparter de Figueres, "48 reales de vellón por 2 espuestas uno y otro".

L'apartat «Pesca de La Escala» permet elaborar el Quadre C. Un total de 32 patrons de pesca retiraren 332 faneques de sal l'any 1807. La gran quantitat d'embarcacions de pesca de sardinals a l'Escala, que necessitaven sal tant per a la pesca com per a la salaó es comprova amb l'elevat nombre de patrons de pesca i de sal retirada i és una de les causes de la creació d'un alfolí a l'Escala. Els mesos on hi havia més consum de sal eren els de més pesca d'anxova i sardina (abril, maig, juny i juliol), ja que hi havia més demanda de sal per a la conservació del peix. Antigament les barques no portaven gel, com ara, sinó sal, que es feia servir per transportar-la de la barca a la platja i després per a la conservació definitiva. Possiblement els que compraren més sal, eren armadors de més d'una barca. S'anava creant una petita burgesia local a l'entorn de la salaó de peix. Qui fa més demanda de sal és Diego Puig, seguit per Miquel Callol, un dels cognoms de referència a l'Escala en el món de la salaó actual, prova de la llarga tradició d'aquesta indústria.